

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ

(Περιογραφή 'Ιταλού Περιηγητού)

(Κάποιος 'Ιταλός περιηγητής, διαμένων εις 'Αουκλήνδ της Νέας Ζηλανδίας, στήν 'Ωκεανία, έστειλε πρό τινος καιρού σ' ένα ευρωπαϊκό περιοδικό την κατωτέρω περιεγραφήν συνέντευξιν πού έπλησε με μίαν 'Ιθαγενή γρασίαν, ή οποία μόλις πρό ολίγων έτων έπαισε να τρώγη ανθρώπων κορμάς, έξ ανάγκης, λόγω της 'Αγγλικής κατοχής.)

«...Η γρασία αυτή 'Ιθαγενής (Μάορα) ειπε οδοιπόρον έδωκ και ξη εις τόν Βαϊκάτο, μικρόν χωρίον παρά τόν 'Αουκλήνδ. Μόλις έμαθα πως όμιλει την 'Αγγλικήν, γράφει ό 'Ιταλός περιηγητής, μετέβην παρά αυτή και εξήγησα να μάθω άγνοήτους λεπτομερείας περί της ανθρωποφαγίας, έφ' όσον έπέρασε την ζωην της τρώγουσα ανθρωπίνας σάρκας.

«Έγινε δεκτός με πολλήν ψυχρότητα κατ' άρχάς, άλλ' έπειτα, όταν της είπα ότι είμαι 'Ιταλός, μετέβλε άμέσως ύφος και μου έδειξε πολλήν ευμένειαν.

«Οί 'Αγγλοι, μου είπε σαν να ήθελε να δικαιολογήση την ψυχράν στάσιν της—μου έσκότωσαν τον άνδρα μου, έδωκ και ξηγήτα χροάνια, και μία Μάορα δεν συγχωρεί ποτέ, ούτε λησμονεί! 'Ω!—μου επρόσθεσε, δεικνύουσα έν έχθρόνιον πολεμικών όπλων κρημασμένον εις τόν τοίχον—μου τόν έπληρωσαν καλά τόν θάνατον τού δυστυχούς συντρόφου μου οί 'Αγγλοι! Έσκότωσα τόσους από αυτούς τη νύκτα στό καρτέρι... Λέγοντας αυτά, τά μάτια της έλαμψαν άγρια και παράξεναί τό παλιρό μίος της ξαναζωντανέψε μέσα της.

«Όπως γράφω και παραπάνω, ή Μάορα μιλεί άγγλικά άνακταυμένα με έχθρούς λέξεις. Με πολλήν δυσκολίαν κατώρθωσα να έννοήσω όσα μου έλεγε και να περισυλλέξω τάς κατωτέρω σημειώσεις περί ανθρωποφαγίας, συμπληρωμένως με άλλας πληροφορίας μου ιδιαιτέρας.

«Η ανθρωποφαγία λοιπόν όρίσται εισέτι εις ένα μικρό νησί του συμπλεγματος Σαμόα, του Ειρηνικού 'Ωκεανού. Είς την Νέαν Ζηλανδίαν εξέλιπεν ήδη από 85 έτων και εις τας νήσους Φίτζι από 35 μόλις έτών.

«Έχει γραφή πάς όλοι οί ανθρωποφάγοι και οί απόγονοι αυτών εις τερατώδεις άσχημοί την όψιν. Αυτό όμοι, δεν εις γενεϊκός κανών. Την πρώτην θέσιν εις την δυσμορφίαν κατέχουν οί Πολωνίσι της Αυστραλίας, έπειτα έρχονται οί κάτοικοι τών νήσων Φίτζι και της Σαμόας. Οί Μάοροι, οί οποιοί πρό 45 έτών ήσαν και αυτοί ανθρωποφάγοι, εις ώραί τιν ήθη η, οί δε 'Αγγλοι τους έδωσαν όλα τα πολιτικά δικαιώματα, μέχρι τού να γίνονται και βουλευταί και ύπουργοί.

«Τά καν θβαλικά γεύματα παρτίθεντο συνήθως κατόπιν μάχης ή στας έστίας. Κατ' αυτάς έφραγαν τους φονευθέντας έχθρους και φίλους ή, άν δεν ήπαρχον τοιούτοι, έσφαζαν μερικούς τών αιχμαλώτων των!...

«Ο άποθνήσκων έν φυσικό θανάτου δεν εις φαγώσιμος. Την προηγουμένη οποιασδήποτε έστίας έλεγονται πόν τού άσχημού της φυλής μεταξύ τών αιχμαλώτων οί χειρονότεροι, άνδρες ή γυναίκες, και τιθένενοι κατα σφαγαν φονευτάου δι' ενός κτυπήματος εις την κεφαλήν μ' ένα είδος άξίνης έχθροίου.

«Είς τας νήσους Φίτζι και Σαμόας σουβρίζουν τους φονευμένους και τους φήνουν σέ φωτιά άναρένη με καρδιά τού δένδρου κόκκου. Είς την Αυστραλίαν και την Νέαν Ζηλανδίαν σφαγτούν αντιθέτως λάκκον και βάζουν τό πτώμα έντός αυτού, περιτυλιγμένο με φύλλα πράσινα. Κατόπιν σπαζάουν τό λάκκο με έλαφρό χόημα και άναβουν έν' αυτού φωτιά. Μέχρις ότου ό νεκρός ψηθή, χερσύνουν όλοι γύρω τού λάκκου, ξεφουρίζοντες πολεμικά όματα.

«Προτιμότερον κρέας για τους ανθρωποφάγους εις τού χειρόνόν ή τού γρηναί, διότι εις νοστιμώτερον και με περισσότερη οσία κατά την αντίληψιν τών κοινοβόλων. Τό κρέας τού μικρού παιδιού τό άτοκρούουν ως γερούλιαιμένο και άνοστο. Έπίσης και της μέσης ηλικίας ανθρωπού τό κρέας τούς άρεσει υπερβολικά.

«Τό ανθρωπίνον κρέας, ως προς την γευσιν ομοιάζει με τό χοιρινό! 'Η τίγρη όταν τρώγη κανένα ανθρωπον, τού σέβεται τας γαστράς, οί ανθρωποφάγοι όμοις τών τούγονων ολόκληρον. 'Ο εγκέφαλος και ή καρδιά τού θύματος εις προσομαίμενα δια τόν άσχημον της φυλής και θεωρούνται ως οί πλέον έσκεκτοι μεζέδες.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ ΑΠΟ ΤΗ ΔΥΡΚΑ

[Του Ραμπιντρανθ Ταχόρ]

Αλήθη

Είμαι χαρούμενος πού δε θα με περιμένεις μ' εκείνον τόν όκνό οίκτο στή ματία σου.

«Έκείνο πού φέρνει τά δάκρυα αυτά στά μάτια μου, εις μόνη ή μαγεία της νύχτας και τά λόγια τού άποχαιρετισμού μου πού άνακουφίζει από τόν ίδιο τό δικό τους τόνο άπειλοσίας. Μα ή μέγα θά χαρήξη, τά μάτια μου θα στεγνώσουν, καθώς κ' ή καρδιά μου, και δε θα ύπάσχη πια καιρός για κλάματα.

Ποιός λέει πως εις δύσκολο καιρία να λησμονήση; 'Η σπλοχιά τού Χάρου εργάζεται στή καρδιά της Ζωής και την άνακουφίζει από την ίδια τή δικία της τρελλή έπιμονή.

«'Η τρικυμισμένη θάλασσα καταπραίνεται, τέλος, μέσα στή λιχνιστική της κούνια, τού δεσους ή φωτιά πέφτει και κοιμάται άπάνω στό από στάχτες σιγμού της.

«Σύ κ' έγώ θα χωριστούμε, μα τό ράγιμα της αγάπης μας θα σκεπασθή από τά νέα χορτάρια και λουλούδια πού θα γελούν στόν ήλιο.

Ποιός θα μου φυλάξη την τελευταία ματιά της;

Καθώς έμπαίνε στ' άμάξι, γύρισε τό κεφάλι της και μούριξε μια γοργή ματιά άποχαιρετισμού.

Αυτό ήταν τό τελευταίο δώρο της σέ μένα. Μα πού μπορώ να τό κρύψω για να τό γλυτώσω από της ώρας πού όλα τά τσαλαπατούν;

«Θα τή σαρώση τό σκοτάδι της βραδείας κ' αυτήν την τελευταία άκτινα μιας ψυχικής άγωνίας, όπως σαρώνει την τελευταία αναλαμπή της φωτίας από τό ήλιοβασιλέμα;

Είςν γεαρτό να την παρασύρη ή βροχή όπως παρασένοι τή θησαυρισμένη γούδα από τά περίθλα λουλούδια;

«Άρπιστε τή βασιλική δόξα και τά πλούτη τού πλουσίον στό θάνατο. Μα δεν μπορουν τά δάκρυα να φυλάξουν για πάντα ζωντανή τή θύμησι μιας ματίας πού οίχτηκε σε μια στιγμή γεμάτη πάθος.

«Λός μου τη σέ μένα να τή φυλάξω, μούτε τό τραγοδί μου. «Έγώ ποτέ δεν άγγίξω τή δόξα τών βασιλιάδων ή των πλουσίον τά πλούτη, μα αυτά τά μικρά πράγματα ειςν δικά μου για πάντα».

Τι μούγελαν τά πρώτα της

«'Ημουν έτοιμος να φύγω, και όμοις, εκείνη δε μιλούσε. Μα έννοησα, από ένα έλαφρό τρεμοπλάσμα, τά πρώτα της να φλέγονται άπ' τόν πόθο να με πουν: «Α! όχι, όχι ακόμα!»

«Συχα είχα άκούσει τά ικετευτικά της χέρια γάμον φωνή σ' ένα άγγιγμα, άν και αυτά τά ίδια δεν ήξεραν τί λέγαν.

«Συχα είχα άκούσει αυτά τά πρώτα να άναμασούν κατι με τή σιγαλή φωνή τους, σαν να θέλαν να πουν πως ποθεύσαν με λαχτάρα να γίνουν μια γιγλάνδα γύρω άπ' τό λαίμο μου.

Και τότε σιγής βουβές ώρε, πού περνά στή μάθη μοναίμ μου, ή μικρή έκεινε χειρονομίες γυρίζουν στή θύμησι μου και σά σκανταλιάρικα παιδάκια, παγινιδιάρικα, μου φανερώουν πράγματα πού αυτή ή ίδια τα φύλαξε μυστικά από μένα...

Η γυναίκα με τη βάρκα

«'Η βροχή έπεσε πυκνή. 'Ο ποταμός όρμησε και σφύριξε. Φούσκωσε κ' έγλυψε και κατάπτε τό νησί, ένθ' έγω περίμενα μονάχος άπάνω στή χαμηλωμένη ξέρα με τά δερμάτια τά στάχια μου πλάι μου, στραγγμένα.

«Από τους ίσκιους της άπέναντι όχθης με βάρκα ξεκινά για να περάση τό ποτάμι, με μια γυναίκα στό τιμόνι.

Της φωνάζω: «Έλα στό νησί μου, πού τό περιτόλιζε σά φίδι τό πεινασμένο νερό και πάρε μαζί σου τή σοδειά της καρδιάς μου».

«Έρχεται και τά παίρνει όλα όσα έχω, ως τό τελευταίο σπέρμ. Την παρακαλώ να με πάρη και μένα. Μα μου λέει: «όχι!»—ή βάρκα γεμισε όλη από τό δώρο μου και θέσι δεν άπόμεινε για μένα.

Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ

TO "ΜΠΟΥΚΕΤΟ," ΑΝΑΚΑΙΝΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΑΥΤΟΥ ΤΕΛΕΙΟΣ Νέοι συνεργάται, νέα εικόνες και στολίματα, πρωτοπορία πού δεν τας φαντάζεσθε. Επίσης από τού μηνός αυτού αρχίζουν τά πανηγυράκια ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΣΕΛΙΔΑ φύλλα του «Μπουκέτου», με έσωτερικάς διασελίδους μεγάλας εγχρωμίας και λιτεχνικάς εικόνας για κορνιζάρικα και άλλα και άλλα πού δεν σάς τά λέμε άκόμη... Παρακολουθήτε λοιπόν τό «Μπουκέτο» εις τό άριστοκρατικώτερον άθηναϊκόν περιοδικόν. Προσέεται σέ 30 χιλιάδες φύλλον!